

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Εισαγωγή

- Παιδιά, ποιο θεωρείτε ότι είναι το ομορφότερο μέρος στο οποίο έχετε πάει με την οικογένειά σας; (...)

- Πώς ονειρεύεστε το πιο ωραίο μέρος της γης; Τι θα βάζατε σε αυτό; (...)

Σήμερα θα ακούσουμε για τον πραγματικά ωραιότερο τόπο που είδαν ποτέ τα ανθρώπινα μάτια.

Δίηγηση

Ο παντοδύναμος Θεός μας αφού ολοκλήρωσε τη δημιουργία του φωτός, των πλανητών και των αστερών, της ξηράς και της θάλασσας και των φυτών σε πέντε μέρες (όπως έχουμε ξαναπεί σε άλλη μας συνάντηση), την έκτη μέρα με το πρόσταγμα Του γέμισε τη θάλασσα με ψάρια, πλήθη πτηνών πλημμύρισαν τους αιθέρες και τέλος η ξηρά υποδέχτηκε χερσαία ζώα, τα δημιουργήματα του Θεού που μπορούσαν να τρέχουν στα δάση και τα λιβάδια.

Τελευταίο από όλα τα πλάσματα του Θεού ήταν ο άνθρωπος. Ο Θεός δεν έδωσε απλώς την εντολή να δημιουργηθεί αλλά τον έπλασε με τα χέρια Του, κατ' εικόνα και ομοίωση του Θεού, προορισμένο να γίνει κι αυτός θεός! Τον έθεσε αρχηγό όλων των δημιουργημάτων Του. Και τότε, μετά από όλα αυτά, ο Θεός χάρισε στον άνθρωπο για κατοικία το πιο ωραίο μέρος που υπήρξε ποτέ. Τον Παράδεισο!

Έβαλε ο Θεός τον άνθρωπο στον Παράδεισο κι εκείνος θαύμασε. Ξέρετε πώς ήταν ο Παράδεισος; Ήταν ένας πανέμορφος κήπος, ο κήπος της Εδέμ. Ήταν τεράστιος σε διαστάσεις. Ένας μεγάλος ποταμός ξεχυνόταν για να τον ποτίζει. Κι αυτός ο ποταμός πάλι χωριζόταν σε τέσσερα μεγάλα ποτάμια. Το ένα ποτάμι λεγόταν Φισών. Από τα μέρη που περνούσε, ήταν οι χώρες γεμάτες με χρυσάφι καθαρό και εκλεκτό και με πολύτιμους λίθους. Το δεύτερο ποτάμι λεγόταν Γεών. Το τρίτο και το τέταρτο ήταν δύο ποταμοί γνωστοί μας στην περιοχή της Μεσοποταμίας: ο Τίγρης και ο Ευφράτης. Τα τέσσερα αυτά ποτάμια πότιζαν την υπέροχη φύση του Παραδείσου.

Μέσα στον Παράδεισο ο Θεός πρόσταξε και βλάστησαν κάθε είδος και κάθε ποικιλία δένδρων και φυτών. Όσα φυτά είχαν φυτρώσει σε όλη τη γη, όλα τα είδη υπήρχαν μέσα στον Παράδεισο, δημιουργώντας με το ύψος, το φύλλωμα, το σχήμα, τα άνθη τους μια μοναδική ευχαρίστηση στον άνθρωπο που περιδιάβαινε τον κήπο που του χάρισε ο Θεός. Μα δεν ευχαριστούσε μόνο τη ματιά του αυτή η απίστευτη ποικιλία του φυτικού βασιλείου· μπορούσε ταυτόχρονα να γευθεί τους καρπούς όλων των δένδρων. Στο κέντρο μάλιστα του Παραδείσου βλάστησε ένα δέντρο, το δέντρο της ζωής! Τρώγοντας τους καρπούς αυτού του δέντρου, ο άνθρωπος θα ζούσε αιώνια ευτυχισμένος. Δίπλα σ' αυτό, ήταν το δέντρο της γνώσης του καλού και του κακού, από το οποίο όμως και μόνο από αυτό, ο άνθρωπος δεν επιτρεπόταν να φάει καρπούς.

Ύστερα, σαν σε μια μεγαλειώδη παρέλαση, όλα τα ζώα της γης παρατάχθηκαν μπροστά στον Αδάμ, τον πρώτο άνθρωπο, και εκείνος, ως βασιλιάς της κτίσης, έδωσε στο καθένα το όνομά του. Έτσι πήραν τα ονόματά τους τα πουλιά, τα ζώα της ξηράς και της θάλασσας.

Οι άνθρωποι πια μπορούσαν να ζουν στον Παράδεισο, όπου ο Θεός τους εγκατέστησε για να τον καλλιεργούν, να τον φροντίζουν και να τον προσέχουν. Ο Θεός έπλασε και την Εύα, για να συντροφεύει τον Αδάμ, κι έτσι οι δυο μαζί, Αδάμ και Εύα, ξεκίνησαν να ζουν μια ζωή τελείως διαφορετική από τις δικές μας. Στον Παράδεισο δεν υπήρχε πόνος, ούτε φόβος. Δεν υπήρχε καμία ασθένεια. Δεν υπήρχε καμία ανησυχία,

καμία στενοχώρια, κανένα άγχος που να ταλαιπωρεί την καρδιά του ανθρώπου! Όλα ήταν χαρούμενα, ειρηνικά και ευλογημένα.

Τα άγρια ζώα τότε ήταν ήμερα. Δεν προσπαθούσε το καθένα να εξοντώσει τα υπόλοιπα. Αγαπούσαν τον άνθρωπο και κανένας φόβος δεν έκανε τον άνθρωπο να τα αποφεύγει. Αλλά και μεταξύ τους ο Αδάμ και η Εύα, οι πρώτοι άνθρωποι, ζούσαν απολύτως ειρηνικά, χωρίς διαφωνίες και τσακωμούς. Καλλιεργούσαν τον Παράδεισο, τον φρόντιζαν, όπως τους είχε πει ο Θεός και κάθε ημέρα ήταν ακόμα πιο ευτυχισμένοι από την προηγούμενη, διότι γνώριζαν όλο και περισσότερο το μεγαλείο του Θεού. Σκεφτείτε ότι είχαν άμεση επικοινωνία με τον Θεό! Τους μιλούσε απευθείας με το όνομά τους!

Δυστυχώς όμως αυτή η παραδεισένια κατάσταση δεν κράτησε για πολύ καιρό. Οι άνθρωποι παρασύρθηκαν από τα ψέματα του διαβόλου, παράκουσαν την εντολή του Θεού και έφαγαν από το μοναδικό δένδρο από το οποίο είχαν εντολή να μην φάνε τους καρπούς. Κι έπειτα, άρχισαν τις δικαιολογίες και τις κατηγορίες ο ένας για τον άλλο ... θεώρησαν φταίχτη τον Θεό! Όμως έτσι δεν μπορούσαν πια να μείνουν στον Παράδεισο! Γι' αυτό ο Θεός τους έβγαλε έξω από τον κήπο της Εδέμ και η πόρτα κλείστηκε. Οι Πρωτόπλαστοι κάθισαν απέναντι από τον Παράδεισο και θρηνούσαν γιατί έχασαν έναν κόσμο τόσο όμορφο, ειρηνικό και χαρούμενο ... και αρχίζει πια από τότε η ζωή πάνω στη γη να είναι όπως την ξέρουμε τώρα, με λύπες και αρρώστιες και τις κακίες των ανθρώπων.

Επειδή όμως ο Θεός ήθελε να επιστρέψουν οι άνθρωποι στον Παράδεισο, έστειλε τον Υιό Του, τον Κύριό μας Ιησού Χριστό. Πριν από δύο χιλιάδες χρόνια ο Χριστός μας ήλθε στον κόσμο και με την ατίμητη λυτρωτική θυσία Του ξανάνοιξε για όλους μας τον Παράδεισο! Και ο στόχος μας είναι όλοι μας να πάμε εκεί!

ΣΥΖΗΤΗΣΗ

Ας θυμηθούμε και πάλι πώς ζούσαν οι άνθρωποι στον Παράδεισο!

1. Πώς ζούσαν οι άνθρωποι στον Παράδεισο και πώς ένωθαν; (...)

Ζούσαν ειρηνικά και χαρούμενα. Οι άνθρωποι δεν πονούσαν, δεν φοβούνταν, δεν αρρώσταιναν! Ακόμα, δεν τσακώνονταν ούτε οι άνθρωποι ούτε τα ζώα μεταξύ τους. Έτρωγαν από όλα τα δέντρα τους καρπούς τους, και μάλιστα από το δέντρο της ζωής εξασφάλιζαν αιώνια ευτυχισμένη ζωή! Κάθε μέρα ήταν όλο και πιο χαρούμενοι, γιατί γνώριζαν όλο και περισσότερο τον Θεό και τα μεγαλεία Του!

2. Γιατί έχασαν τον Παράδεισο οι άνθρωποι; (...)

Επειδή δεν υπάκουσαν στην εντολή του Θεού. Έκαναν παρακοή, αμάρτησαν· και η αμαρτία δεν έχει θέση στον Παράδεισο.

3. Στενοχωρήθηκαν γι' αυτό; (...)

Οι Πρωτόπλαστοι ξέσπασαν σε θρήνους απέναντι από τον Παράδεισο, γιατί έχασαν αυτόν τον υπέροχο κόσμο... και πλέον η ζωή τους θα ήταν γεμάτη πόνο.

Όλοι οι άνθρωποι λυπούμαστε που έχουμε χάσει τον Παράδεισο. Κανείς δε θέλει να μένει σ' έναν κόσμο γεμάτο με πόνο, φόβο, πολέμους, αρρώστιες, καταστροφές...

4. Μπορούμε εμείς να ζήσουμε και πάλι στον Παράδεισο; (...)

Βεβαίως και μπορούμε!

Είπαμε όταν ο Χριστός μας άνοιξε και πάλι την πόρτα του Παραδείσου που είχε κλείσει εξαιτίας της παρακοής των Πρωτοπλάστων. Αφού ήρθε ο Ίδιος κοντά μας, έφερε κοντά μας και τον Παράδεισο. Γιατί, τι είναι ο Παράδεισος τελικά; Η ζωή με τον Θεό! Αυτό ζούμε μέσα στην Εκκλησία: τη χαρά, την ειρήνη, τη συμφιλίωση, την αγάπη...

Επειδή όμως εδώ στη γη παλεύουμε ακόμα με την αμαρτία, δεν μπορούμε να ζήσουμε τον Παράδεισο στον τέλειο βαθμό. Ο τέλειος Παράδεισος μας περιμένει όταν φύγουμε από αυτή τη ζωή. Και τι θα είναι αυτός ο Παράδεισος!

Θα είναι πολύ ανώτερος από εκείνον που χάσαμε και από αυτόν που ζούμε τώρα σε μικρό βαθμό μέσα στην Εκκλησία. Γιατί εκεί θα είμαστε για μια αιωνιότητα μαζί με τον Χριστό, δηλαδή θα είμαστε κοντά στον Χριστό για πάντα! Θα Του μιλάμε σαν να είναι κάποιος φίλος μας, και θα Τον βλέπουμε διαρκώς! Δε θα έχουμε καμία ανάγκη, καμία θλίψη, καμία στενοχώρια, κανέναν στεναγμό και φόβο. Θα είναι όλη μας η (αιώνια) ζωή μια διαρκής ευτυχία που κάθε μέρα θα γίνεται συνεχώς μεγαλύτερη. Γι' αυτό και σε όλη μας τη ζωή θα θέλουμε να φωνάζουμε από χαρά, να πανηγυρίζουμε, να δοξάζουμε τον Θεό. Θα είμαστε ακόμη συνεχώς μαζί με τους καλούς μας γονείς και τους φίλους μας που αγαπούν τον Χριστό. Θα βρισκόμαστε σε ένα πανηγύρι που δε θα τελειώσει ποτέ!

5. Πώς όμως θα μπορούμε να πάμε κι εμείς στον καινούργιο Παράδεισο του Θεού; (...)

1. Να τηρούμε τις εντολές του Θεού! Επειδή χάσαμε τον Παράδεισο με την ανυπακοή στο θέλημα του Θεού, για να τον κερδίσουμε, θα πρέπει να κάνουμε υπακοή στις εντολές Του. Δηλαδή να αγαπούμε όλους τους ανθρώπους, να βοηθήσουμε τους άλλους, να είμαστε δίκαιοι, να συγχωρούμε... κλπ. Ο ίδιος ο Θεός έχει υποσχεθεί πως όποιος τηρεί τις εντολές Του, θα έλθει ο ίδιος μέσα του και ο άνθρωπος θα ξεκινήσει να ζει από τώρα τον Παράδεισο!

2. Επειδή μόνοι μας δεν μπορούμε να κάνουμε τέλεια υπακοή και έχουμε πολλές αδυναμίες, είναι ανάγκη να ζητούμε τη χάρη του Θεού, το έλεός Του. Να προσευχόμαστε, να εξομολογούμαστε, να κοινωνούμε. Δηλαδή να ζούμε σταθερά και συνειδητά μέσα στην Εκκλησία μας, που είναι η αγκαλιά του Θεού, ο Παράδεισος του Θεού στη γη!

Ο Παράδεισος είναι ανοιχτός και ο Χριστός μας μάς καλεί και μας περιμένει! Από εμάς εξαρτάται να ανταποκριθούμε στο κάλεσμά του, βάζοντας ως στόχο της ζωής μας να μπούμε στον Παράδεισο! Η περίοδος της Σαρακοστής που αρχίζει σε λίγες μέρες είναι ακριβώς μια πορεία επιστροφής σε αυτόν, με τον πνευματικό αγώνα και τη συμμετοχή μας στα μυστήρια της Εκκλησίας.

ΣΥΝΘΗΜΑ: Πόθος μου και στόχος μου ο Παράδεισος!